

## ĐỀ NGƯỜI KHUYẾT TẬT HÒA NHẬP VỚI CỘNG ĐỒNG

Người khuyết tật được định nghĩa là người bị khiếm khuyết một hoặc nhiều bộ phận cơ thể hoặc bị suy giảm chức năng được biểu hiện dưới dạng tật khiến cho lao động, sinh hoạt, học tập gặp khó khăn. Người khuyết tật bao gồm cả những người khuyết tật bẩm sinh, người bị khiếm khuyết do tai nạn, thương binh, bệnh binh...

Trên thế giới, cứ mười người thì có một người khuyết tật. Họ phải đối mặt với các rào cản khi họ hòa nhập vào cộng đồng và thường sống bên lề của xã hội, ít nhiều bị phân biệt đối xử về các quyền cơ bản như lương thực, học vấn, nghề nghiệp hoặc tiếp cận với các dịch vụ y tế và sức khỏe sinh sản.

Năm 1982, Chương trình thế giới hành động về người khuyết tật được Đại hội đồng Liên hiệp quốc thông qua đã nêu các quy chuẩn về công bằng các cơ hội cho người khuyết tật, giúp họ hòa nhập vào mọi hoạt động phát triển của xã hội. Hiện có 146 quốc gia trong đó có Việt Nam đã tham gia Công ước về quyền của người khuyết tật.

Trong nhiều thập kỷ qua, Đảng, Nhà nước và nhiều bộ, ban, ngành đã rất quan tâm đến người khuyết tật, nhiều văn bản chính sách được ban hành liên quan tới người khuyết tật. Hằng năm, ngành y tế khám và điều trị nhiều bệnh nhân khuyết tật, trong đó có khoảng mười nghìn trẻ em được phẫu thuật, chỉnh hình phục hồi chức năng, mổ tim bẩm sinh.

Hiện nay việc làm đối với người khuyết tật luôn là một trong câu hỏi lớn cần được cả cộng đồng cùng tìm lời giải. Không ít doanh nghiệp hoặc cá nhân hiện không chịu nhận người khuyết tật vào làm việc; chính vì doanh nghiệp chưa mạnh dạn 'mở lòng' nên tỷ lệ người tàn tật thất nghiệp vẫn còn cao. Nhiều người tàn tật bằng nghị lực đã vươn lên, bằng mọi cách mong tìm được công việc phù hợp để không là gánh nặng của gia đình và xã hội nhưng cũng khó có việc làm ổn định. Sự khiếm khuyết trên cơ thể không chỉ là nỗi đau thể chất mà còn là vật cản khiến họ không tự tin hòa nhập với cộng đồng. Việc làm không chỉ đem lại niềm vui, thu nhập cho người khuyết tật mà còn là cầu nối giúp họ tự tin, hòa nhập với cuộc sống.

Có thể thấy rõ một số chính sách về người tàn tật còn thiếu đồng bộ và bất cập và nhiều văn bản chưa được thực hiện nghiêm túc. Ở nước ta cũng chưa có cơ sở hạ tầng như: Lối đi trong công viên công cộng; Hệ thống giao thông hữu ích hỗ trợ người khuyết tật có thể đi lại mà không cần nhiều đến sự trợ giúp của người nhà... Hiện có nhiều công trình đang xây dựng thiếu phương tiện và trang thiết bị để người khuyết tật có thể sử dụng.

Thực tế nhiều người khuyết tật có cuộc sống khó khăn, chưa được đào tạo nghề và có việc làm ổn định. Hơn nữa, việc tiếp cận với các vấn đề trợ giúp như chăm sóc sức khỏe, phục hồi chức năng, giáo dục, đào tạo, giao thông... còn nhiều bất cập. Cơ quan thông tin truyền thông cũng chưa thật sự đẩy mạnh tuyên truyền chủ trương, chính sách của Đảng và Nhà nước để người khuyết tật biết và thụ hưởng các chế độ, chính sách ban hành.

Vượt qua mặc cảm và khó khăn của tật nguyên nhiều người khuyết tật ở nước ta đang vươn lên với ý thức "Tàn mà không phế" để có cuộc sống tự lập về kinh tế và hòa nhập với cộng đồng. Tuy nhiên để làm được điều này, họ cần nhiều hơn sự quan tâm hỗ trợ của các ban, ngành, đoàn thể và tinh thần của cộng đồng.